

Napuštanje doma... za povratak svom domu

Kada sam imala 18 godina, sanjala sam o tome kako ću se udati za „princa na bijelom konju“. Imali bismo dvoje djece, a ja bih radila kao strana dopisnica. No, moj je mali roman ipak ispao malo drugačije...

28.05.2012.

Zovem se Ana Maria Galmez . Udala sam se za svog princa; bila je to

ljubav na prvi pogled. I nakon 30 godina zajedno još me uvijek ostavlja bez daha. Imali smo djecu, ne dvoje (kao što sam zamislila), nego sedmero. Studirala sam novinarstvo, ali nisam postala strana dopisnica,

nego sam radila u području komunikacijske strategije. Kada sam počela osjećati da je sada moj red da postanem „gazda“, moj se život iznenada dramatično promijenio.

Nakon gotovo pola stoljeća provedenog u Čileu sa svojom starijom djecom, od kojih su neka na pragu vjenčanja, preselila sam se u Španjolsku. Za sobom sam u Čileu ostavila predivne prijatelje, roditelje, braću i sestre te nekoliko kćeri, prekinula sam karijeru u namjeri da se

pridružim svom suprugu u njegovu novom profesionalnom izazovu, te da na neki način počnem ispočetka.

Prešla sam preko „bare“, kako ljudi ovdje kažu, misleći kako će moj život biti mnogo više nalik onome koji sam ostavila za sobom u Čileu. No u kratkom vremenu našla sam se uronjena, dušom i tijelom, u poslu o kojem sam često voljela govoriti ali ga rijetko izvršavati, u domaćinstvu.

Topli i dočekujući dom

Tijekom prve tri godine provedene u Madridu, morala sam se boriti protiv svojih unutarnjih „demoni“ i uvjeriti se da je to bio pravi izbor (nitko me nije prisilio), da prihvatim djelo koje je izgleda Bog od mene tražio: život u potpunosti posvećen mojoj obitelji i skriven od svijeta.

Isprva nije bilo lako. Poput mnogih žena moje generacije imala sam podsvjesni strah da je dom - kao što je Betty Friedan, osnivačica pokreta „Now“, običavala reći - udobni koncentracijski logor. To je slogan s kojim smo mnoge od nas žena

odrasle, bježeći od kuhinje i
pospremanja ormara kao ovce od
vuka.

Ali u ovih proteklih pet godina
naučila sam važnost toplog i
dočekujućeg doma. Da bismo dom
ispunili toplinom, gdje se svatko
može opustiti i obnoviti snage (muž,
djeca, prijatelji), netko se mora
potruditi da to postane stvarnost.
Danas sam više nego ikad uvjeren
da je to posao nas majki.

Vedar i veseo dom

Kao supernumerarija u Opusu Dei
protekla 3 desetljeća pronašla sam
neke riječi sv. Josemarie kao vrlo
korisne: „Kada pomislim na
kršćanske domove, volim ih zamisliti
vedre i vesele, baš kao dom Svete
Obitelji“. U posljednjih nekoliko
godina uspjelo mi je povezati praksu
sa teorijom, tako da mogu svojim
novim prijateljima pomoći pronaći
Boga u kuhinji, u brizi prema djeci, u

društvu starijeg roditelja, u beskrajnoj svakodnevnoj borbi da odvedete dijete s jednog mjesta na drugo... Ta toplina doma privukla je mnoge ljude da traže skloništa, utjehu i ljubav, u svijetu gdje je trenutno najveće siromaštvo biti sam.

Predanost tim domaćim zadacima pomogla mi je da brzo postanem integrirana u svojoj novoj domovini. Kao i svaka dobra „Latinoamerikanka“ volim pozivati ljude u svoju kuću, bilo da pripremam obrok, organiziram druženje uz kavu s majkama iz škole svog sina, prenosim čileanske recepte, volontiram; malo-pomalo stekla sam mnogo novih prijatelja.

Moja vještina pisanja u posljednje je vrijeme malo zapostavljena, ali mi je moj „talent“ za komunikaciju omogućio da održavam predavanja o temama koje zaista dobro poznajem:

izazovi s kojima se suočava
obrazovana žena suočava, odgajanje
nečije djece, ljudske vrline i nove
tehnologije.

Uvjerena sam da nam sve što smo u
životu prošli pomaže u odrastanju.
Tako da uvijek možemo pomoći
drugima u sličnoj situaciji. Bolest,
financijski neuspjeh, smrt voljene
osobe, ili u mom slučaju preseljenje u
drugu zemlju, ako se prihvati kao
Božja volja, poprima drugu
vrijednost i dimenziju.

Utočište u kojem drugi nalaze sklonište

Kod kuće imamo malu bilježnicu u
koju naši gosti mogu, ako žele,
napisati nekoliko riječi. Velika većina
(do sada ih je malo) često zabilježi
isto: svoju zahvalnost za mogućnost
da sudjeluju u našem obiteljskom
životu, u ljubavi i radosti, i naravno,
u dobroj domaćoj kuhinji. Kada
pročitam te komentare, volim

pomisliti da je moja obitelj nalik onim prvim kršćanima koji šire svoju vjeru na primjerima svojih uobičajenih dnevnih aktivnosti. Najbolji zaključak ovih proteklih nekoliko godina jest: Gdje se god da našao, uvijek možeš ljubiti Boga i služiti drugima. A što je to ako ne definicija sreće?

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/napustanje-doma-za-
povratak-svom-domu/](https://opusdei.org/hr-hr/article/napustanje-doma-za-povratak-svom-domu/) (20.04.2025.)